

במה טומנין פרק רביעי שבת

טַרְבִּי שמעון אומר נזיר חופף ומפספס בו, ומיירי צננת וחול
 דמנן צננת הכי צפ"ג מינין (מוזר דף מ.ג.) ר' ישמעאל אומר
 נזיר לא יחוף ראשו בצלמה לפי שמשייר את השער: **אבא לא**
 סורק. התם מפספס טעמא משום דלהשרת נימין המדולדלות מתכוין:

במאי אוקימתא בר' יהודה אימא
 סיפא בו, בשלמא אי
 כר"ס אחיא שפיר דאיכא למימר
 לשערות פניו ידיו ורגליו אינם נושרות
 מהר ולא היו פסיק רישיה ושרי אצל
 צראש אסור דהוי פסיק רישיה אצל
 השמא דאוקימתא כר' יהודה אע"ג
 ללא הוה פסיק רישיה הוה לן למיסקר:
מהו לפצועו ויתים בשבת. פירש
 נקוטנו להכותם על הסלע
 למתק מרירותן ומיעיניא ליה אי
 אסיר צננת משום שזוי אכולא
 ומיקוני אכולא ופרין וצחול מי התירו
 דאיכא הפסד אכולין שנכסד המשקה
 הזב מהן:

תורה אור השלם
 1 בל פול ע"ד ופועלו ונב
 רשע ליום דעה:
 משל טו ד

גלוין הש"ס
 נפ"ה הא סליקוהב ע"י
 לעיל דף מג ע"ד תוס' ד"ה
 דכו"ע טלטול:

לעזר רש"י
 ריא"ר [ויאזל] א.
 סיגילת (פרח).
 בליצי"א [בליצי"י] ר.
 לפצוע.

וקשה לפ"ז דפ"ז חתימת גזי דיני סמיטה
 ה"ל למתני' ועוד' מה הפסד אכולין שי
 כיון שעושה לתקט' ומפספס ר"י מהו
 לפצוע לחוף פניו ידיו ורגליו כי ההוא
 דלעיל ודך מי זימסי להעביר' ולננן
 כדלמך נכנסת ע"ז חולטין צננותן או
 מולגן צניי זימסי ופרין וצחול מי התירו
 דאיכא הפסד דנמאסקין לאכילה: (ת"י)
בשביב צערו. ואם אין לו צער
 אחר אלץ שמתצייט
 לילך זין צני אדם שרי דאין קך צער
 גדול מהו:

הבב מודים שאם נתקלקלה
 הגומא שאסורה להחזיר.
 ואפי' לר"ג בן תדאי דלמך צפרק
 כל הכלים (לקמ. קכג.) מוחבב כנחש או
 צכרר והן ננערות מאלוהין דטלטול
 מן האד לא שמיה טלטול וכן ק"ל
 הכא עדיף טפי מטלטול מן האד
 שרין לטלטול אילן ואילן כשרוין
 להטמין: **אי** לא נתקלקלה הגומא
פשיטא. טפי הוה ליה למפדך מ"ט
 דמאן דלמך:

גורדינתא דקני. מן אילן כפירוש
 הקוטרס כדמשמע
 בעושין פסין (עירוזין יט.) ומיירי למטה
 מג' דליכא אסור משתמש בנחובר
 כדלמך צפרק כל הכלים (לקמן קשה):
הטומן לפת וצננות בו. ע"כ
 בשלם השרישו מיירי
 דצהשירשו לא היו ניטלין צננת ואם
 תאמר בשלמא כלאים ושיעיעת
 אצטרין לאשמעינן ללא גורנין
 כשמטמין להטמין אטו דילמא אחי
 לנוטעה אצל מעשר אחמי נקטיה
 דאפי' השרישו' לא שיך מעשר כיון
 דליכא תוספת ואי נקטיה דשרי לעשר
 מן התלוש ממקום אשר עליו או
 לעשותו מעשר על התלוש ולא חיישי'
 דילמא אחי לעשר מן התלוש על
 המחובר או להפך א"כ הוה ליה

למניקט תרומה דכלל דוכתא רגיל להזכיר תרומה על זה כדלמך
 (תרומות פ"א מ"ה) אין תורמין מן התלוש על המחובר ס' פירות ערוגה זו
 תלושין יהיו תרומה על פירות ערוגה זו מחוברין ואומר ר"י דרגילות
 הוא שמתוספין מחמת לחלוותי הקרקע כמו שאנו רואין שומין
 וצללים שמתוספין אפי' כשמגמין צחולן ועל אותו מוספת קאמר ללא
 צעי לעשרין' דוקא נקט הטומן אצל צננותו לנטיעה חושש משום כולן:
מקצת ע"זי מגולבים. משום דצעי למתני וניטלין צננת נקט
 מקלת עליו מגולבים כדפירש צנוקטרס וצערון⁹ משמע דמשום כולהו נקט דפירש צננת
 היו מקלתם מגולבים¹⁰ שאם האממות טמונים צקרקע והעלים
 חושש משום כלאים ושיעיעת ללאו זיעה היא ומה שהקשה
 כדפירשית¹¹ ולפירושו קשה דצפרק חלון (עירוזין דף ע. ו.) ושם

נזיר. צחול ככל אדם צננת: **חופף**. שערו צננת וחולט'¹² **ומפספס**.
 מנפך שערו דיכין דאינו מתכוין מותר ועל כרחיך ר"ש קא אמר לה
 אלמא נתר וחול זימנין דאינו משייר ולא דמי לפסיק רישיה ולא ימות:
 אצל לא סורק. בצמרק דודאי משייר: **אלא הא ואלא**. הנך תרתי
 מתני' דלעיל דפליגי צננת וחול ר'

יהודה ומאן דאסר צננת זימנין דגריר
 ור' יהודה האמר דבר שאין מתכוין
 אסור ומאן דשרי צננת לא גרייר כלל
 ואין כאן משום ממחק: **צמאי אוקימתא**
כר' יהודה ה"ג. ול"ג להא דמניא
 אסור דהא תרוייהו כר' יהודה
 אוקימתא להו ועוד הך סיפא דפרין
 אצל פניו ידיו ורגליו מותר לאו סיפא
 דהיחא דמניא אסור הוה אלא סיפא
 דהיחא דמניא מותר דהכי תמי זה
 לא יחוף צהן שערו אצל פניו ידיו
 ורגליו מותר והא מלתא גצי הך דמני
 מותר פריכא ליה לעיל: **בצנן אשה**
וסרים. דלית להו זקן: **עפר לצינא**.
 כתיבת לצינא: שרי. לחוף פניו ואפי'
 מי שיש לו זקן: **נוספא דיסמין**.
 פסולת שומשומין: **עפר פילגלי**. שחיקת
 פלגלין: **גדא שרי**. לרחוך פניו: **אחלא**.
 שורש עשב ששמו אהל: **אחא**. דסם:
סגלי. עשב שקורין ווא"ל ויש בו
 שלשה עלין: **כל היכא דלינא רובא**
אהלא שפיר דמי. ואפי' הוה טפי
 מתלתא אהלא ופליג אדרב יוסף דרב
 יוסף תלתא אהלא דווקא קאמר
 שהאהל עשוי לננן ולחלחל כצנרת
 ומשייר שיער: **לפצוע יזים**. בליצי"א
 צננע"ז על הסלע למתק מרירותו: **כל**
זרנו. זין תשמע זין לפרח אותה
 ולמנתה צמחיל רומח: **משום ליפוס**
אם עצמו אסור. משום לא ילבש גבר
 שמלת אשה (דברים כג.) **בציל קוניה**.
 לכבוד קוניה דכתיב (בראשית ט) כי
 בצלם אלהים עשה וגו' ועוד דהרואה
 צריות נאות אומר צרון שכה לו
 בעולמו¹³: **כל פעל ה' למענהו**. הכל
 צרא לכבודו: **אם נתקלקלה הגומא**.
 שנפלו הגזין מקום מושב הקדרה:
שאסור להחזיר. לפי שמוז הגזין
 לכאן ולכאן: **שפיר קאמרי רבנן**.
 ומאי טעמא דר' אלעזר: **חוששין**.
 אי שרית ליה לטויל לכתמילה צקופה
 וצקופה פעמים שנתקלקלה ואחי נמי
 להחזירה הלכך תקון ליה רבנן
 להטות קופה על צנה: **סליקוסתא**.
 עשב שהוא נאה למראה ולהרית
 וממלאין כד עפר לה ומוחבין אותו
 לתוכו ונותנו לפני שרים וכשהוא
 רואה נוטלו ומרתי בו ומחזירו למקומו
 ואי מצעוד יוס דצה לתוך העפר
 ושלפה והדר דצה שפיר דמי לטילה
 למחר ולהחזירה שהרי הורחצ מקום
 מושבה והחלק מצעוד יוס ואינו מוזין
 עפר: **סגינא דיני אורצי**. שנועלין
 סגין זין שורות הלצנים צצננין
 להשתמר: **בגורדינתא דקני**. קניס

הדקלים¹⁴ שיולאין הרבה בגוע אחד ומכופין זה זה שפיר דמי לננון
 צמוקן סגין לשמרו ואין חוששין שמא יגרור הקליפה ותיצב משום מוחסי':
מסיב רב קטינא סיפסא. להנך רבנן דאמרי דאי לא דצה ושלפה
 אסור: **הטומן לפס**. להשתמר צקרקע שכן דרכו. הא דנקט מקלת עליו
 מגולין משום ניטלין צננת נקט לה ולאו משום מיירי אחרוני דאי אין
 מקלת עליו מגולין אין לו צננת לאחזרה אלא כ' מוזי העפר צצניס:
 לא

משמע דמשום כולהו נקט דפירש צננת גסס רב האי גאון דגרס אם
 הוא מקלתם מגולבים¹⁵ והלא זיעה מעולה היא לאו פירכה היא דצננת השרישו איירי
 קאמר רב יחיאל כפה ספל ממעט ופרין והא ניטלת צצננת
 הוה

א) לקמן פא: טיר מב.
 ב) נפי פסולת שומשומין
 טכושין אמתו כור של סמין
 ומיבין אמתן ושחין אמתן
 ויחולין כן ידום מוהמות
 ערוך צצק כספן ועין שרי
 שקריה ביה לנלא: א) צכנת
 נ: לקמן קמ. בילה כא;
 ד) תוספ' צכנת פ"ד ע"ג;
 ה) כה"ש לתא, ו) ס"פ
 פשטיא, ו) נצמו דעה אלא
 שמבלע העין ומקאר את
 לשונו כיב רש"י פ' ואלא למ"ד
 פלי"ן, ח) לקמן קמ. עירוזין
 ע. כלאים פרק א מ"ט ע"י
 מוספות מנחות ט. ד"ה חמר
 ור' מה שהניחו צמיה ועין
 מוס' לעיל מב: כר"י דר"ח
 טלגול ור' יתושב צמיה;
 ט) ע"י שרי כרומ. ו) ד"ה
 מחוסיא, ו) נצכרס נת;
 ס) נמחק, ע"י: ז) ושלם
 מימות הללו ר"ש אומר דכ"ך
 מקיין ואלו לומר דהני ק"י ה'
 לפניהם שרי להורא אמרין
 צמיר מב. עלה דקר שמה
 דקמן טיר חופף ור' חוסף
 ומפספס מני ר"ש הוה לנא
 דבר שאין מתכוין ור' ע"ג,
 ט) יקידוש פס' א. ו) נעך
 לפת.

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה בגורדינתא
 דקני (קניס הדקלים) א"מ
 ור"פ ס"פ קניס הדקלים:

מוסף רש"י

חופף. מחליק שערו (לקמן
 א): או: מחחק. פרי"ר
 גלגל' (ברכות א) כמו (דברים
 ג) חופף עליו כל היום, לזון
 נמרד (נרי א. ב). ומפספס. י'
 קפ"ר (לקמן א) שפיר
 שפרויו ז' מוז (נרי א. ב).
 אצל לא סורק. צמקק.
 דודאי משייר עבר וזורה
 ר"ש בפסיק ריקיה ולא מומ,
 אצל חופף ומפספס פעמים
 שאני משייר וכשמשייר דבר
 שאין מתכוין מותר (לקמן
 א). עושה אדם כל
 צננתו כשמתמש בו
 ואין כאן משום כיון, וממחה
 משכילו (לקמן א. ב.) ולא
 משיין לטויל דאכולין (ביצה
 בא). דצה. לזון מקיטע
 (במות ס). הטומן לפת.
 לפצוע (שבת טו). אינו
 חושש לפי שאינו משתמת
 (לקמן ק"ב).

מוסף תוספות

א. מכלל דר' שמעון שרי,
 היינו דמקשין מיה הכא
 ליה דתניא אצל אי חוף
 בין שר' רמב"ן.
 ב. [ו]דבר הלמד מענינו
 הוא שלא נאסר בשביל
 החישה. נעי"ן. ג. הא בחול
 מי אסור. נעי"ן. ד. ובכך
 נוחים יותר לאכול כשיצא
 מהן המרירות. מוס'
 ה"ש. ו. הווחמא. מוס'
 ה"ש. ז. אבל משום
 חישה ליכא כיון שאינו
 צריך למיטרה והולך
 לאיבוד. ריב"ש. I. תורה
 נמי רמב"ן. ח. הואיל והיו
 מתוקנים מקודם. מוס'
 עירוזין ע. ד"ה הטומן.
 ט. [ד]הן בכך אי מקצת
 עליו מגולין. מוס' ה"ש.
 י. שכן דרך כל יריעתין.
 יא. ואחא אינו חושש
 משום כלאים שביעית
 ומעשר. מוס' ה"ש.
 יב. והא לא נתכוון אלא
 להטמנה בעלמא. מוס'
 ה"ש.